

fældet, men i saa Tilfælde straffer man ikke, thi saa bør man ikke straffe. Men paa den anden Side er der mangfoldige Tilfælde, hvor man siger: Hvorledes er det muligt at føre det Bevis? og dog føres der saa tilstrækkeligt et Bevis, som Domstolene erkjende for fornødent til at dømme Bedkommende; det føres i mangfoldige Tilfælde, og jeg tør siges i de allerfleste Tilfælde; det lykkes gennem den Inkvistition, som jo vor Lovgivning hjemler, og det lykkes ved de Uføgelser, som ere at anstille, at godtgjøre Bedkommendes Straffskyld. Det Samme, som holder Vanskeligheder i andre Tilfælde, kan volde Vanskeligheder her, men det er ikke Vanskeligheder, som ikke kunne overvindes. Det Hensyn ikke at komme til at straffe en Ustyldig, er saa vigtigt, at man ikke bør tilfidesætte det ved at sætte saa rigoristisk en Bestemmelse ind, som her er foreslaaet. Den ærede Minister sagde, hvorledes er det muligt at godtgjøre, at ikke en eller anden Fremmede kan være trængt ind og have beskædiget Maaaleren? Ja, naar der opdages en Bestadigelse af Maaaleren, saa tages selvfølgelig Brændevinsbrænderen og hans Folk i Forhør, og naar saa ingen af dem kan oplyse, at nogen som helst Fremmed har været der, saa vilde man ikke tage den Ting for gyldig, at en eller anden Fremmed kan have trængt sig ind; thi det er ikke et Rum, hvor man kan trænge sig ind, hvor Folk gaa frem og tilbage med en Søl i Haanden og kunne foretage, hvad de ville. Et Brænderi er et Rum, hvor ingen Andre komme og have Noget at gøre eller faae Afgang til end Brændevinsbrænderen og hans Folk samt Toldoplynet. Det er allerede meget stærkt, at Brændevinsbrænderen skal svare til Svadsomhelst, hans Folk kunde begaa. Denne Bestemmelse staar saa strengt, at den endogaa kan anvendes paa Tilfælde, hvor Brændevinsbrænderens Folk have foretaget Bestadigelse for at skade Brændevinsbrænderen. Det staar endogaa saa strengt i Lovforslaget, og nu skulde oven i Kjøbet i saadanne Tilfælde Brændevinsbrænderen, naar der er foretaget Bestadigelser, som skade ham selv, og han ikke kan godtgjøre, at den er foretaget for at skade ham, hvad enten det nu er hans Folk eller Andre, desuagtet dømmes derfor. Det er, forekommer det mig, i forskjellige Henseender at gaa saa vidt, at man ikke tør tænke derpaa. Det gjælder ikke blot om at værge Statskassen, det gjælder ogsaa om at værge Borgerne mod at blive dømt ustyldig. Derfor vil jeg advare imod at gaa videre i denne Sag, end Loven allerede er gaaet, thi den gaar meget vidt. Naar man hidtil

har kunnet nøies med det efter det nuværende System, vil man — det er jeg overbevist om — ogsaa kunne nøies dermed efter det System, der foreslaas indført. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at saaledes som Forslaget nu staar, gaar det ikke blot paa Overtrædelser i Brænderier, hvor Udbyttebestatningen er indført, men det gaar ogsaa paa Overtrædelser i Brænderier, hvor Karrumsbestatningen fremdeles anvendes, og her er det altsaa aldeles utvivlsomt en meget stor Skjærpelse af de nuværende Bestemmelser, en Skjærpelse, som der dog vistnok turde være endnu mindre Grund til at indføre i det Dieblit, man er i Færd med at indføre Karrumsbestatning; men heller ikke for de Brænderier, hvor Udbyttebestatningen indføres, mener jeg, denne Skjærpelse bør indføres.

D. Christensen: Jeg skal kun fremsætte en ganske kort Bemærkning, specielt henvendt til den høitærede Finantsminister angaaende Vædringsforslaget til § 46. Hvis dette ikke kommer ind i Loven, ville vi komme ind paa helt andre Retsgrundsetninger, om jeg saa maa kalde det, end der ellers gjælde i dansk Ret. Forholdet vil jo nemlig absolut blive saaledes, hvis § 46 vedtages uforandret, som der staar i Loven, at naar en Mand ikke kan bevise, at han ikke har gjort sig skyldig i nogen Forbrydelse, vil han kunne blive straffet. Jeg kan ikke se rettere, end at vi maa blive ved det Bestaaende, saaledes, at naar man ikke kan godtgjøre overfor en Mand, at han har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, kan han ikke straffes. Hvis det skulde blive det Umindelige, at en Mand ikke kunde blive fri for Straf, naar han ikke kan godtgjøre, at han ikke har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, der er udført, saa ville vi komme ind i de allerførste Urimeligheder. Forholdene kunne maaeste være lidt jeparate her, fordi det er Noget, der i Reglen foregaar indenfor 4 Vægge, men det afstjærer ikke, at En eller Anden af Duvstabsfuldhed paa en meget fiffig Maade kan gaa hen og udrette Et eller Andet paa Brænderibestyrerens eller Brænderisjolfkens Bekostning. Jeg tror, at naar man kommer dertil, at vi skulle dømme Folk, fordi de ikke kunne godtgjøre deres Ustyldighed, saa ville vi komme ind i et Uføre. Desuden er det min Mening, og jeg kan gjerne sige Manges, som se paa Samfundsforholdene paa samme Maade som jeg, at Samfundet ramler ikke sammen, men bliver egentlig det samme, om ogsaa man forudsætter, at der mellem Nar og Dag er hundrede og atter hundrede For-